

[Indenrigs- og boligministeren.]

vi dog skal græsse fredeligt side om side, hvad de 3 hovedstadskommuner nu engang er nødt til.

Det vil i al den idyl, der er imellem os, naturligvis altid være farligt at sige noget, som pludselig kan få en strid til at bryde enigheden, og derfor skal jeg ikke uddybe min opfattelse af, hvori de væsentligste mangler i udligningsordningen efter min opfattelse består. Det er dog så ligegyldigt, når vi er i færd med at gennemføre et lovforslag efter disse retningslinier, men jeg vil gerne have, at det skal stå klart, at der efter min opfattelse er mangler ved ordningen. Jeg mener, at jeg også har kunnet lytte mig dertil af andre udtalelser, der er fremsat, selvom de i visse henseender udtrykker mere tilfredshed med resultatet, end jeg føler.

Dernæst vil jeg gerne sige, at jeg mener, voldgiftsrettens opmandskab — deri er jeg enig med det ærede medlem hr. Dose — har gjort et godt stykke arbejde. Det er virkelig meget, meget svært at slå bro mellem tre så forskelligartede opfattelser af, hvad der er den rimeligste måde at udligne på mellem hovedstadskommunerne. Jeg adresserede min tak for resultatet, da jeg omtalte det i det andet høje ting, til forhenværende ligningsdirektør Henningsen, og det glæder mig, at det ærede medlem hr. Dose også mener, at hr. Henningsen har krav på lovgivningsmagtens taknemlighed for det arbejde, han har udrettet også i denne kommission.

Som det ærede medlem hr. Bonnichsen sagde, har man fra indenrigsministeriets side fremsat lovforslaget hurtigst efter, at kendelsen var faldet i voldgiftsretten. Deri er der i og for sig ikke noget særlig mærkværdigt, for når ministeren har haft lejlighed til at følge arbejdet i voldgiftsretten som medlem der, før han blev minister, kræver det jo ikke nogen langvarig overvejelse eller særligt omfattende arbejde at forstå det resultat, retten er kommet til, og sige ja eller nej til det — det gjorde det altså heller ikke for mig.

Jeg vil gerne gøre en særlig bemærkning til det ærede medlem hr. Chr. Nielsen. Når det ærede medlem peger på, at Københavns kommune havde fået mere gennem årene, hvis lovforslagets principper hele tiden havde været gældende, skylder jeg det ærede medlems betragtning det korrektiv, at hvis Københavns påstand var blevet fulgt tidligere, så ville, især i begyndelsen af denne 13-årige periode, hvori loven har været gældende, det omvendte have været

tilfældet. Da ville Københavns kommune i alt fald fra Frederiksberg have fået mindre, hvis disse lovregler havde været gældende. Sagen er nemlig den, at beregningen følger konjunkturernes forløb. Derfor er det umuligt på forhånd at sige, hvilken fremgangsmåde der i det lange løb vil give det bedste resultat for en hvilken som helst af de pågældende kommuner. Ingen ved, hvordan priser og lønninger, og hvad der ellers er afgørende for en kommunes økonomi, vil arte sig 5 eller 10 år ud i fremtiden, og derfor er det at finde et rimeligt beregningsgrundlag, hvis principper man kan godkende, det afgørende. Hvilket økonomisk udbytte der kommer ud af det, afgøres af konjunkturerne.

Jeg har her antydnet min opfattelse af nødvendigheden af en hovedstadsordning, men jeg vil gerne tilføje, at jeg regner det ikke for at være nogen let sag at få gennemført. Jo mere man overvejer omegnens og hovedstadskommunernes og staden Københavns specielle stilling i hele området, des mere bliver man klar over, at det er en jungle, vi skal hugge os igennem, hvis det skal lykkes os at få skabt en tilfredsstillende ordning. Jeg vil gerne i fortsættelse af, hvad jeg sagde i det andet høje ting om denne sag, for at det ikke skal være dette høje ting ubekendt, sige, at skal jeg forsøge mig med hensyn til fremsættelse af et lovforslag om en hovedstadsordning — og det ved jeg ikke, om jeg kan, før jeg har haft længere tid, end jeg indtil nu har haft, til at prøve på at trænge ind i problemerne —, vil det være aldeles udelukket, at det bliver på grundlag af en indmeldelse, således som hovedstads-kommissionens flertal foreslog.

Jeg har kun tilsidst at sige, at jeg er taknemlig over, at det høje ting har modtaget det foreliggende lovforslag så godt, som tilfældet er.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Fra den tidligere formand for den nu opløste Landsforening af Besættelsens-tidens politiske Fanger, læge Paul Thygesen, er fremsendt en udtalelse vedrørende Tysklands genoprustning m. m., tiltrådt foreløbig af 667 danske borgere, der under besættelsen var fængslet eller deporteret til Tyskland.

Udtalelsen er henlagt i læseværelset.

Der er ikke mere at foretage i dette møde.